Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare, Târgulu Inului Nr. 30.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ.
Manuscripte nu se retrimitŭ.
Birourile de anunciuri:
Braşovŭ, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30.
Inserate mai primescŭ în Viena R. Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), H. Schalek, Alois Herndel, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg; în Budapesta: A. V. Goldberger, Eckstein Bernat; în Frankfurt: G. L. Daube; în Hamburg: A. Steiner.
Preţulu inserţiunilorŭ: o seriă garmond pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina a III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULU LVI.

„Gazeta" ese în fiă-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria.
Pe un anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
N-rii de Duminecă 2 fl. pe anŭ.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şése lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 fr.
N-rii de Duminecă 8 francĭ.
Se prenumĕră la tóte oficiele poştale din întru şi din afară şi la dd. colectori.
Abonamentulu pentru Braşovŭ
la administraţiune, piaţa mare, Târgulŭ Inului Nr. 30 etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unu anŭ 12 fl., pe 6 lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ. Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntŭ a se plăti înainte.

Nr. 149. Braşovŭ, Vinerĭ, 9 (21) Iulie 1893.

Ce ţie nu'ţi place, altuia nu face!

Braşovŭ, 8 Iulie v.

Amŭ aşteptatŭ, ca confraţii dela „Voinţa Naţională" sĕ ne rĕspundă clarŭ şi sincerŭ la întrebările, ce datorĭ amŭ fostŭ a li-le adresa în interesulŭ marei nóstre cestiunĭ naţionale, care este şi cestiunea lorŭ.

In locŭ de rĕspunsulŭ aşteptatŭ, primimŭ însĕ adĭ informaţiunea surprindĕtóre, că „Voinţa Naţională" ne pune şi pe noi în rêndulŭ aşa ḑişilorŭ Românĭ unguriţĭ şi ne întîmpină într'unŭ modŭ, ce numai frăţescŭ şi binevoitorŭ nu se póte numì.

Inţelegêndŭ acésta amŭ statŭ pe locŭ şi ne-amŭ întrebatŭ, de unde şi până unde putemŭ sĕ fimŭ bănuiţĭ ca Românĭ unguriţĭ şi ca servindŭ o causă cu desĕvêrşire strĕină de marea causă a Românilorŭ din imperiulŭ austro-ungarŭ?

„Gazeta Transilvaniei" este o carte deschisă şi fiă-care se póte convinge dintrînsa despre sentimentele şi principiile, ce le profesămŭ în marea cestiune, căreia îi servimŭ cu credinţă şi desinteresare. De cincĭ-ḑecĭ şi şése de anĭ, de când esistă ḑiarulŭ nostru, elŭ n'a pledatŭ, decâtŭ pentru revindecarea drepturilorŭ neprescriptibile ale poporului română autohtonŭ în Austro-Ungaria, reclamândŭ şi pretindêndŭ într'una drepturĭ naţionale, éră nu individuale.

Şi în afacerea cea mai nouă a mergerii cu Memorandulŭ la Viena, noi nu ne-amŭ abătutŭ nicĭ o clipită dela direcţiunea naţională, ce ni-se impunea de principiile nóstre şi de programulŭ naţionalŭ, şi deşi vederile nóstre în ce privesce procedura nu au fostŭ împărtăşite de maioritatea delegaţilorŭ conferenţei trecute, totuşĭ în fondŭ noi amŭ fostŭ şi suntemŭ cu multŭ mai intransigibilĭ, decâtŭ aceia, carĭ vorŭ cu totadinsulŭ sĕ ne pună în rêndulŭ „Românilorŭ unguriţĭ."

Credeamŭ, că acei confraţĭ învĕţaţĭ şi deprinşĭ în învêrtirea condeiului vorŭ recunósce în sinceritate, că aşa amŭ urmatŭ.

Ne-amŭ înşelatŭ!

O sémă de ḑiariştĭ modernĭ, fiă de dincóce, fiă de dincolo de Carpaţĭ, trecêndŭ, cu bună séu cu rea credinţă, peste luptele nóstre desfăşurate în decursulŭ deceniilorŭ, găsescŭ cu cale şi se opintescŭ in totŭ chipulŭ de-a ne anihila, séu cu alte cuvinte de-a ne înlătura din calea, pe care o străbatemŭ cu abnegare mai bine de o jumĕtate de secul pentru desvoltarea şi înălţarea consciinţei naţionale la poporulŭ românŭ în Transilvania.

Acéstă tendinţă de anihilare a nóstră şi în specialŭ a bărbaţilorŭ desinteresaţĭ grupaţĭ în jurulŭ „Gazetei Transilvaniei" s'a manifestatŭ totŭ mai multŭ în timpulŭ din urmă şi în deosebĭ în aceste trei sĕptĕmânĭ din luna Iunie şi Iulie în „Voinţa Naţională", care luândŭ causa cea mare a românismului a scoborît'o la unŭ fel de politică militantă, ce în împrejurările de faţă nu póte avé altă însemnătate decâtŭ a resuscita greutăţĭ internaţionale guvernului românŭ din regatŭ, câtŭ şi de a ne face pe noi ca sĕ ne luptămŭ noi în contra nóstră: pentru ca alŭ treilea, guvernul unguresců, sĕ se bucure şi oposiţia liberală sĕ pescuiéscă în apă turbure spre a puté venì la putere, arĕtândŭ atuncĭ la Pesta şi la Viena, că numai ea singură este în stare de a ţiné în frêu mişcarea naţională în regatŭ ca şi în ţĕrile de peste Carpaţĭ.

Cu multă reservă tractămŭ acésta cestiune, fiind-că nu e pentru adĭ nicĭ consultŭ, nicĭ la timpŭ sĕ venimŭ cu date positive în analisarea faptelorŭ sĕvêrşite sub guvernulŭ liberalŭ în cursulŭ celorŭ 12 anĭ câtŭ a statŭ la putere.

Istoria e magistra vieţii şi celŭ care ţine o învaţă, bine scie sĕ distingă!

De-o lună de ḑile încóce tendinţa de a ne discredita în faţa poporului românŭ se accentuéză totŭ mai multŭ în „Voinţa Naţională".

Noi vĕdêndŭ astfelŭ de articulĭ tipărişĭ într'unŭ organŭ, care pretinde a representa unŭ partidŭ de guvernamêntŭ, ne-amŭ întrebatŭ, ce óre putut'amŭ noi greşi liberalilorŭ ca sĕ ne atace cu atâta violenţă şi atuncĭ, în consecenţa atitudinei nóstre desinteresate, amŭ emisŭ principiulŭ ca, orĭ carĭ ar fi partidele oposiţionale séu guvernamentale din regatŭ, sĕ nu se amestece în luptele nóstre ḑilnice precum nu ne amestecămŭ nicĭ noi în politica militantă a partidelorŭ din Regatŭ, căcĭ noi în Transilvania nu suntemŭ nicĭ liberalĭ, nicĭ conservatorĭ, ci suntemŭ Românĭ naţionaliştĭ şi voimŭ ca acestŭ poporŭ sĕ fiă conservatŭ în naţionalitatea sa séu, cu alte cuvinte, cum ḑicea rĕposatulŭ Kogălniceanu, Transilvania sĕ fiă a popórelorŭ transilvănene.

Enunciarea acestui principiu se vede că a lovitŭ amarŭ pe cei cu musca pe căciulă, carĭ înşişĭ recunoscŭ în articulii debitaţĭ de ei, că în totŭ timpulŭ câtŭ au statŭ la putere, n'au făcutŭ nimicŭ în luptele de dincóce de Carpaţĭ date pentru păstrarea naţionalităţii române, ci mai multŭ au consideratŭ acéstă cestiune ca unŭ mijlocŭ de a'şĭ puté păstra puterea, când suntŭ la guvernŭ şi de a-şĭ puté câştiga popularitatea pierdută, când suntŭ în oposiţiune. Tóte aceste pe spinarea poporului transilvănênŭ!

Suutemŭ puşĭ într'o situaţiune fórte neplăcută şi de aceea suntemŭ siliţĭ sĕ vorbimŭ numai în tesă generală, ca aceia carĭ au urechĭ sĕ audă şi carĭ au ochĭ sĕ vĕdă!

E inculpatŭ guvernulŭ românŭ în „Voinţa Naţională", că ar fi datŭ banĭ în Ardealŭ şi că Ionŭ Brătianu n'a datŭ banĭ şi totuşĭ a fostŭ popularŭ. Ce alta este acéstă afirmare, decâtŭ o insinuaţiune şi denunţare de cea mai rea speţiă atâtŭ la adresa Ardelenilorŭ, câtŭ şi la adresa celorŭ din regatŭ?

Care póte fi scopulŭ acestei denunţărĭ décă nu acela ca Românii din regatul independent sĕ cadă într'o miserabilă stare internaţională, aşa încâtŭ orĭ-care ar fi guvernulŭ ţĕrii, liberalŭ séu conservatorŭ, sĕ fiă silitŭ prin angajamente luate mai înainte de-a venì la putere, sĕ jure în faţa puterilorŭ interesate, că vorŭ părăsi cestiunea Ardealului şi se vorŭ mărginì numai a stăruĭ pentru recunóscerea neutralităţii regatului românŭ între Carpaţĭ şi Dunăre, rĕmânêndŭ Românii de peste Prutŭ, ca şi cei de peste Molna, precum şi aceia dintre Carpaţĭ şi Tisa daţĭ uitării şi jertfiţĭ politicei militante a partidei liberale numai şi numai cu scopŭ ca sĕ pótă veni cu-o ḑi mai curêndŭ la putere.

Trecutulŭ îlŭ avemŭ înaintea nóstră, presentulŭ ni se turbură, pentru ca viitorulŭ sĕ nu mai fiă alŭ poporului românŭ dela Tisa până la Marea-Négră, ci alŭ unui grupŭ de politicianĭ rĕmaşĭ pe din afară de culisele diplomaţiei şi aliaţi între sine la Sibiiu şi Bucurescĭ.

Dela Sibiiu se denunţă într'una în „Voinţa Naţională", că unŭ pretinsŭ emisarŭ alŭ guvernului românŭ ar fi umblatŭ prin acele părţĭ ale locului, ca sĕ dea mâna cu „Românii unguriţĭ".

In faţa acestei denunţărĭ nesocotite amŭ întreba, la rêndulŭ sĕu, ce a căutatŭ d-lŭ G. Cantacuzino,

---

FOILETONULU „GAZ TRANS."

FERICIRE.

Novelă, tradusă din limba germană de *Il. Chendi.*

Prietinei L.

(Urmare.)

Meḑulŭ nopţii trecuse de multŭ. Lampa ardea fastasticŭ în odaiă, în faţa a doi fericiţĭ.

Felice îşĭ rĕḑimà capulŭ de sînulŭ iubitei, fără grijĭ şi dorinţe, cuprinsŭ de fericirea momentului.

— „La ce te cugeţĭ?" întrebà Nora, neteḑêndu-i pĕrulŭ cu mânile cele albe.

— „La tine!" rĕspunse elŭ zîmbindŭ.

— „La mine! Dér cine sunt eu?"

— „Fericirea — Musa mea!"

— „Visătorule, scumpulŭ meu visătorŭ! Mai aduci-ţĭ aminte de timpulŭ acela, când ne'ntêlnirămŭ întâia-óră, cum era de frumósă pădurea atuncĭ, şi cum scăpăta sórele de după cósta de-asupra lacului — o, era o seră măréţă!"

— „Şi ce mirosŭ rĕspândea desimea de braḑĭ, şi cum se întêmplase de minunatŭ, că noi doi, carĭ până atuncĭ nu ne vĕḑusemŭ, sĕ stămŭ de odată la malulŭ lacului, sĕ privimŭ în apa cea afundă fără marginĭ şi apoi sĕ ne uitămŭ unulŭ altuia în ochĭ!" continuà elŭ.

Ea aprobà. ‚O, eu credŭ, că sĕ-ţĭ fi spusŭ atuncĭ că sunt o ḑînă, tu de ḑînă m'ai fi ţinutŭ".

— „Chiar şi fără de a-mĭ spune, eu de atare fiinţă te am ţinutŭ. Nu mi-ai vĕrsatŭ tu óre numai lumină în viéţa mea, şi o fericire, despre care până atuncĭ nicĭ visa nu puteam?"

— „Spune-mĭ sincerŭ, nu ai iubitŭ pe altă femeiă înaintea mea?"

— „O, dragă, da cum sĕ fi iubitŭ eu, care după mórtea tatălui meu am dusŭ o viéţă de eremitŭ?"

— „Şi nicĭ până trăia tatălŭ tĕu nu umbla femeiă la casă?"

— „Afară de vre o câţĭva prietinĭ de casă, bunulŭ meu părinte nu prea putea suferi pe nime la casă.

— „Cum se înţelege asta?"

— „O, era bolnavŭ sĕrmanulŭ — bolnavŭ la trupŭ şi la sufletŭ! Elŭ iubise pe mamă-mea peste mĕsură. Ea era din părinţĭ avuţĭ şi îi arunca mereu bietului învĕţătorŭ de musică vorbe grele, că prin căsĕtoria cu dênsulŭ şi-ar fi perdutŭ posiţia, ce i-o hotărîse sórtea în lume. Tatămeu era fórte simţitorŭ şi după mórtea soţiei sale trăia numai pentru musică şi pentru — mine. Nu poţĭ crede, câtŭ l'am iubitŭ!"

— „Şi prin elŭ şi tu ai devenitŭ unŭ visătorŭ, iubitulŭ meu, şi unŭ fĕtŭ frumosŭ din poveste, care e cu totulŭ deosebitŭ de alţĭ ómenĭ, încâtŭ mĕ mirŭ cum trăescĭ aci în mijloculŭ oraşului sgomotosŭ."

— „Dér tu ai voi sĕ fiu altfelŭ?"

— „Insa mĭ nu o sciu! Veḑĭ, eu am creḑutŭ, că tu eştĭ idealulŭ iubirei mele, căcĭ tu mĕ iubescĭ fără interesŭ de realitate, fără de-a întreba cine sunt; mĕ iubescĭ numai pe mine, eulŭ meu celŭ adevĕratŭ — şi totdéuna mi-am doritŭ unŭ astfelŭ de amorŭ. Dér acum — o, nu te uita la mine aşa de spăriatŭ, Felice — totuşĭ aşĭ voi sĕ te vĕdŭ recunoscutŭ şi de alţii. Aşĭ voi sĕ fiu superbă cu tine, Felice, aşĭ voi sĕ potŭ ḑice înaintea lumei întregĭ: Priviţĭ, acesta este bărbatulŭ, pe care-lŭ iubescŭ. Amorulŭ nostru de până acum a fostŭ numai ca o poveste, a fostŭ — o, nu te spăria de cuvêntŭ — a fostŭ numai o jucăriă, eu aşĭ dori sĕ se prefacă în realitate".

— „O jucăriă, Nora, o jucăriă? Pentru mine a fostŭ cuprinsulŭ vieţei întregĭ! Tu însĕ ai voitŭ sĕ fiă poveste. tu ai învĕlitŭ totulŭ cu vĕlulŭ de poveste, cu vĕlulŭ tainei"...

Ea suspinà!

— „Eu vo'am sĕ mĭ vĕdŭ unŭ visŭ realisatŭ, visulŭ frumosŭ şi dulce, celŭ mai plăcutŭ din viéţa mea, dér crede-mĕ, că nu poţĭ visa mereu în vieţă, şi eu te iubescŭ cu multŭ prea fierbinte, decâtŭ sĕ te perdŭ într'o bună ḑi."

— „Nora! Gândit'ai vre-odată la asta?"

— „Nicĭ nu mai sciu ce am gânditŭ, dér sciu, că din momentulŭ, în care te-am întêlnitŭ la marginea lacului, gându-mĭ este cu tine, sciu că te iubescŭ din ḑi ce merge mai tare şi că nu mai sunt mulţămită cu întunecimea, ce ne încunjură. Dorescŭ, ca sĕ te cunóscă omenimea, sĕ teĭ admire şi sĕ te pizmuéscă, dorescŭ sĕ fiu superbă pe tine, uniculŭ meu iubitŭ!"

Felice îşĭ pironì palidŭ ochii lui marĭ asupra ei.

— „Sunt convinsă, că vei puté-o face", urmà Nora. „Sunt pe deplinŭ convinsă, căcĭ décă vei păşi cu musica ta în publicitate, vei captiva lumea, composiţiunile tale suntŭ mai frumóse, ca tóte, carĭ se audŭ prin concerte".